

Een bordje naast de bel...

'Zeg mij maar na: 'Ik... ben... fo...to...graaf'.
'Goed zo, nog een keer...!' Ik kijk met een zure grijns naar de vriendin die tegenover mij staat. Ze probeert mij te helpen. Ik lijd namelijk aan een hardnekkig probleem. Ik weet niet meer wat ik ben. Dat heb ik ontdekt op een feestje waar ik leuk stond te praten met iemand toen de onvermijdelijke vraag werd gesteld: 'En jij, wat doe jij?' Ik voel het bloed heel snel naar mijn wangen schieten; ik doe namelijk niet echt iets. Dat wil zeggen: ik heb

"En jij, wat doe jij?
Ik voel het bloed heel snel naar mijn wangen schieten; ik doe namelijk niet echt iets"

geen beroep. Mijn oude beroep heb ik aan de wilgen gehangen en mijn belangstelling voor fotografie kan je geen beroep noemen. Toch? Ik fotografeer. Ik fotografeer me twee slagen in de rondte, heb geïnvesteerd in materiaal, lees boeken, heb twee cursussen fotografie gevolgd, breng vele uren door met mijn foto-maatjes in onze fotoclub en mijn vriendin vraagt zich regelmatig af: 'Wie is toch die mevrouw met die zwarte vlek voor haar gezicht waarmee ik op vakantie ben?' Dus ik doe van alles, maar ik heb geen enkel diploma waar zwart op wit staat vermeld dat ik fotograaf ben en daarom komt dat niet over mijn lippen. Ik heb wel eens een opdracht gehad, en ik heb ook wel eens iets verdiend met mijn fotografie, maar dat éne speciale papiertje hé... Ik bedoel; ik kook vier avonden in de

week, maar ik zal het geen moment in mijn hoofd halen te zeggen dat ik kok ben. 'Ik fotografeer' zou ik daarom het liefst zeggen, want dat klopt. Lekker veilig binnen mijn eigen fijne comfortzone. Natuurlijk besef ik dat ik daarmee de rode loper uitleg voor het niet gezien worden in mijn ambities. Dus daarom haal ik diep adem en zeg ferm: 'Ik ben fotograaf' Zo, dat is eruit. 'Wat leuk! Heb je een foto-opleiding gedaan, heb je een studio, kun je ervan rondkomen, werk je voor een krant of magazine?' Ik zeg vier keer 'nee' waarna ik vervolgens geheel zelfstandig en zonder enige aanmoediging een dik rood kruis door mezelf zet met de boodschap: 'Let maar niet op mij, ik doe maar wat, ik ben geen fotograaf'. En nee, ik ben niet trots op deze vorm van onzekerheid. Maar er gloren wat lichtpuntjes aan de hemel: ik heb NieuwLicht gevonden; een opleiding voor mensen zoals ik, die een passie hebben voor fotografie maar, om welke redenen dan ook, geen 3 jaar en 30.000 euro willen of kunnen investeren in een studie fotografie. Waar de docenten afgestemd lesgeven, aansluitend op waar ik al ben in mijn foto-ontwikkeling, en waar ze me grappig genoeg vertelden dat ik fotograaf ben, nog vóór de opleiding begon...en die mij dus helpen zélf het verschil te maken tussen iemand die fotografeert en een fotograaf... Ik wil een bordje naast de bel...met daarop Yet Bosman, FOTOGRAAF ■

www.blikinbeeld.com

Yet Bosman
Houdt van mensen, fotografische alleseter, studeert bij NieuwLicht

FOTOGRAFIE

Editie 4 juli/augustus 2013

Juul de Vries

Emotievolle, engelachtige en duivelse schepsels

Terugkeer van de esthetiek

Wilco Dragt

In gesprek met het landschap

MISHA DE RIDDER
Zoektocht naar het ongrijpbare

€ 6,95

